

Et liv som diakonissernes nabo

3. maj 2022

Hans Gudbrand Petersens liv er rigt på historie. Blandt andet Diakonissestiftelsens historie, som har fyldt meget, specielt i den pensionerede historielærers barndom og opvækst. Fra sit barndomshjem på den anden side af Peter Bangs Vej har han fulgt stiftelsen i en menneskealder.

Pensioneret historielærer Hans Gudbrand Petersen i sit 'hånd-bibliotek' med bøger og værker om mestendels 1600- og 1700-tallet. Foto: Thomas Wittrup.

Af Thomas Wittrup // thwi@diakonissen.dk

Der er tyst i de mange værelser i historielærerens lejlighed på Orla Lehmanns Vej. Tætpakkede bogreoler og lyse gardiner, som beskytter bøgerne mod solens stråler, dæmper lyden og vidner om et liv med historien i centrum. De fleste af bøgerne er fagbøger og opslagsværker. Nogle af dem flere hundrede år gamle. Hans Gudbrand Petersen kalder det sit 'håndbibliotek'.

Hvis man læner sig ud ad vinduet, kan man se Diakonissestiftelsens karakteristiske røde murstensbygninger på den anden side af Peter Bangs Vej. Og når klokken slår timeslag i Emmauskirkens tårn, klinger det gennem lejligheden. Diakonissestiftelsen er altid til stede både fysisk og i Hans Gudbrand Petersens historie om sit liv:

”Jeg er født på Diakonissestiftelsen i 1946. Jeg blev døbt i Emmauskirken. Jeg gik i søndagsskole i kirken. Jeg har arbejdet som portør på stedet. Det samme har min far gennem et helt arbejdsliv. Jeg har i størstedelen af mit liv boet ganske få hundrede meter derfra. Og jeg er kommet i kirken gennem hele mit liv. Jo, mit liv har været præget af Diakonissestiftelsen,” fortæller han.

Det store fællesskab

Begge Hans Gudbrand Petersens forældre stammer fra indremissionske miljøer med stærke fællesskaber omkring det kristne fundament. Så det var ikke svært for familien Petersen at passe ind i Diakonissestiftelsens store fællesskab, da faderen Bjarne Petersen fik tilbudt job som portør på hospitalet i 1936:

”Min far endte med at være ansat på Diakonissestiftelsen i 40 år. Han begyndte som portør og endte som kvartermester. En af hans største oplevelser som portør var at køre med Kong Christian X, da kongen var indlagt under krigen. Min far satte stor pris på sammenholdet mellem de forskellige faggrupper, som arbejdede på hospitalet. De hjalp hinanden. Min mor tog sig for eksempel lidt af snedker Madsens søn, da moderen døde. Diakonissestiftelsen var også dengang en by i byen,” fortæller Hans Gudbrand Petersen.

På samme måde trådte en af diakonissesøstrene til, da portørens søn, i forbindelse med lærerstudier, fik brug for hjælp med fremmedsprog:

”Søster Emmy tog sig af mig, da jeg blev optaget på lærerseminariet i midten af tresserne. Hun var korrespondent i fransk og engelsk og gav mig sproglektioner for at hjælpe mig lidt på vej. Vi fik en god relation og jeg besøgte hende blandt andet, da hun boede i Norge.”

Først og eneste gang på gaden i protest

At forholdet til Diakonissestiftelsen har haft en formativ betydning for Hans Gudbrand Petersens liv blev tydeligt, da hospitalet stod til lukning i firserne:

”Første og eneste gang, jeg er gået på gaden i protest, var i 1984, da vi forsøgte at forhindre, at Diakonissestiftelsens hospital blev nedlagt. Vi var mange, der gik på gaden for at beskytte noget, som vi syntes var både sundhedsfagligt og værdimæssigt værd at beskytte. Det lykkedes desværre ikke, og i dag er Diakonissestiftelsen ikke det samme, som det var engang. I min barndom var der to store, eftertragtede arbejdspladser på Frederiksberg: Diakonissestiftelsen og Den Kongelige Porcelainsfabrik. Sådan er det ikke længere,” siger han.

Hans Gudbrand Petersens oplevelse er en Diakonissestiftelse, som har været på skrump i mange år. Han er bekymret for, om stiftelsen er ved at have udspillet sin rolle og måske en dag ender med helt at forsvinde. Til gengæld glæder han sig over, at Diakonissestiftelsen har åbnet sig op mod Frederiksberg ved at fjerne hegn og beplantning langs grunden, så man lettere kan se og opleve de flotte bygninger fra Peter Bangs Vej.

Det har sat sig i mig

Hans Gudbrand Petersen er kommet regelmæssigt på Diakonissestiftelsen hele sit liv i forbindelse med blandt andet højtider. Han husker særligt tilbage på sin barndoms jul, hvor han med sin far gik rundt på hospitalet og ønskede glædelig jul til hele personalet.

”Min far gjorde ikke forskel på folk, så han insisterede på at ønske alle ansatte glædelig jul efter julegudstjenesten. Det var spændende og en oplevelse, som har sat sig i mig,” fortæller han.

Desværre kommer Hans Gudbrand Petersen på grund af udfordringer med helbredet ikke længere regelmæssigt i Emmauskirken, men han har kontakt med forstanderinde søster Merete Pelle Poulsen om at sikre, at genstande med forbindelse til Diakonissestiftelsen skal tilbage i stiftelsens eje og arkiv. Det drejer sig blandt andet om et maleri af en alberttavle, som Hans Gudbrand Petersens far fik i gave, da han var ansat på stedet. På den måde kan historielæreren selv skrive sig ind i Diakonissestiftelsens historie og være med til at sikre, at den bliver dokumenteret og bevaret for eftertiden.

Fakta

Diakonissestiftelsen er en non-profit virksomhed med over 155 års erfaring i at uddanne og drage omsorg for mennesker.

Dronning Louise stiftede Diakonissestiftelsen i 1863.

De karakteristiske røde bygninger på Peter Bangs Vej blev taget i brug i 1876.

Diakonissestiftelsen er i dag en af Danmarks mest alsidige velfærdsaktører med uddannelsescenter, plejehjem, hospice, hjemmepleje, socialtilbud, seniorboliger, erhvervsudlejning, daginstitutioner, konferencefaciliteter, alterbrødsbageri, genbrugsbutikker og kirke.

Tema: Den længste historie

Størst af alt er kærligheden

(/nyheder/stoerst-af-alt-er-kaerligheden)

Den længste historie

(/nyheder/den-laengste-historie)

Hvor stor er Gud?

(/nyheder/hvor-stor-er-gud)

Diakonissestiftelsen bygger 'tilbage til fremtiden'

(/nyheder/diakonissestiftelsen-bygger-tilbage-til-fremtiden)

25 år med Diakonissestiftelsens Hospice

(/nyheder/25-aar-med-diakonissestiftelsens-hospice)